Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 008 van 15 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 2 februari 2026 met refertenummer 136040.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juli 2025 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van A.M., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 10 december 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 6 januari 2026 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*(…)*
In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.07.2025 werd ingediend door:

Naam: T. (…) *Voornaam: S. (…)*
Nationaliteit: Turkije *Geboortedatum: (…).1982*
Geboorteplaats: M. (…) *Identificatienummer in het Rijksregister: xxx*
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.07.2025 gezinshereniging aan in functie van zijn echtgenote A. M. (…) (RR xxx), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: "§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel § 1 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1:
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;"

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond zich bij de referentiepersoon in het Rijk te voegen.

Immers, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 25.10.2025 werd geregistreerd met een 'voorstel afvoering van ambtswege'. Uit het negatieve woonstverslag dd. 25.10.2025 blijkt dat er in de periode 14.10.2025 – 25.10.2025 meerdere woonstcontroles plaatsvonden en dat betrokkene telkens niet op het opgegeven adres (…) te (…) kon aangetroffen worden. Hij is er niet langer woonachtig.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.
De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"*1.*
Verzoeker vroeg de gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, op grond van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Op 02.07.2025 werd de bijlage 19ter afgeleverd.

Verwerende partij nam vervolgens de bijlage 20 op 10.12.2025 doch deze werd pas ter kennis gegeven aan verzoeker op 06.01.2026 (oftewel 4 dagen te laat).

2.

De hierop toepasselijke wetsartikelen luiden immers als volgt:

Artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingwet:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijn. […]"

Artikel 52, §4, tweede lid van het KB bepaalt vervolgens:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

Beide artikelen, dus zowel de betrokken bepaling in het KB als deze in de Vreemdelingenwet, spreken dus over een termijn van zes maanden.

3.

In zoverre verwerende partij zich wenst te beroepen op het arrest Diallo van het Hof van Justitie (waarin werd beslist tot géén ambtshalve afgifte van een F-kaart wanneer de termijn van zes maanden werd overschreven), dient te worden gewezen op de rechtspraak van Uw Raad, waarin wordt bepaald dat dit arrest – dat een richtlijnconforme interpretatie betreft – louter van toepassing is op familieleden van burgers van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn en niet op familieleden van statische Belgen. Zo bv. RvV 22 december 2020, nr. 246 631. "Artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit vormen de omzetting van artikel 10, eerste lid, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), dat luidt als volgt: "Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven." […] De Belgische wetgever heeft in artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit wel een vervaltermijn voorzien, doch enkel in de situatie dat "geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet", zoals in casu. De Belgische wetgever heeft er hierbij aldus expliciet voor geopteerd om de vervaltermijn, bij overschrijding waarvan de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven, enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, wat in casu het geval is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst louter volledigheidshalve op dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en de Burgerschapsrichtlijn niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci t. Bundesministerium für Inneres). Het staat niet ter discussie dat verzoeker een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden indiende in functie van zijn Belgische vader. Er blijkt niet uit het administratief dossier dat deze heeft gebruik gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. De vader van verzoeker moet dus als een statische Unieburger worden beschouwd (zie tevens supra).
Bijgevolg hoeft er niet verwezen te worden naar het Unierecht, bij gebreke aan een "intracommunautair aspect". Enkel wanneer een door de Belgische wetgever voorziene regeling tot gevolg zou hebben dat de burger van de Unie, in casu de Belgische referentiepersoon van verzoeker, "het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van haar recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten", dient het Unierecht, in een puur nationale context, toch te primeren (HvJ van 5 mei 2011, C434/09 McCarthy t. Secretary of State for the Home Department).
Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is aan de orde, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van

situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.
Bij gebrek aan aanknoping met de bepalingen van het Unierecht kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie (RvS 6 november 2019, nr. 245.995).
Derhalve diende op grond van artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de verzoeker te worden erkend, wat niet is gebeurd.
[…]
Waar de verwerende partij verwijst naar het Diallo-arrest van het Hof van Justitie en stelt dat het Europees recht – zoals verduidelijkt in het arrest DIALLO – immers niet toelaat dat de overschrijding van een beslissingstermijn ertoe zou leiden dat automatisch een verblijfskaart wordt toegekend – en dit nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij de gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van een statische Belg, kan deze redenering niet gevolgd worden. De verwerende partij vervolgt dat het betoog van de verzoekende partij tegenstrijdig is omdat een uniforme, Europeesrechtelijke interpretatie van artikel 42 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat de overschrijding van de daarin gestelde termijn niet kan leiden tot de automatische afgifte van een verblijfskaart."

De thans bestreden beslissingen zijn met andere woorden laattijdig genomen en dienen om deze reden te worden vernietigd.

Het middel is gegrond."

2.1.2. Beoordeling

Verzoeker verwijst naar artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit en hij betoogt dat de bestreden beslissing hem niet binnen de wettelijke termijn van zes maanden ter kennis werd gebracht.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"*Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.*"

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt wat volgt:

"*Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.*"

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op 10 december 2025, waardoor de gemachtigde de termijn van zes maanden om de beslissing te nemen heeft gerespecteerd. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist.

De in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn van zes maanden heeft enkel betrekking op "*het nemen*" van de beslissing. Noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken, noch in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof komt de termijn van de kennisgeving aan bod. Ook in artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit is enkel sprake van de situatie waarin geen enkele beslissing "*is genomen*" binnen de in het voornoemde artikel 42 bepaalde termijn. In deze uitvoeringsbepaling is evenmin sprake van een termijn voor de kennisgeving van de beslissing (RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533).

Uit het voorgaande volgt dat de bedoelde vervaltermijn van zes maanden enkel betrekking heeft op het nemen van de beslissing, en niet op de betekening ervan. Nu de bestreden beslissing inzake de aanvraag van 2 juli 2025 werd genomen binnen de zes maanden, met name op 10 december 2025, moet worden vastgesteld dat de wettelijk voorziene vervaltermijn werd gerespecteerd en dat er derhalve geen aanleiding kan zijn voor het gevolg dat artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit verleent aan het overschrijden ervan.

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest met nummer 246 631 van 22 december 2020 wordt erop gewezen dat er in de thans voorliggende zaak wel een beslissing werd genomen binnen de termijn van zes maanden in tegenstelling tot hetgeen het geval was in de zaak waarnaar verzoeker verwijst. Verder wordt

erop gewezen dat dit arrest geen precedentenwerking heeft zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

Een schending van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet of van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit blijkt niet.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van "*de beginselen van behoorlijk bestuur*", van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, van "*de gevestigde rechtspraak inzake artikel 42quater van de Vreemdelingenwet*" en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In de uiteenzetting van het tweede middel wordt ook een schending van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel aangevoerd.

Na een theoretische uiteenzetting wordt het tweede middel verder als volgt onderbouwd:

"*4.*

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Zoals gezegd, deed verzoeker op 02.07.2026 een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote. Het betreft in casu dus een aanvraag in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft dit geweigerd waarbij wordt verwezen naar een aantal negatieve woonstcontroles en dus het gegeven dat verzoeker niet meer samenwoont met de referentiepersoon. Evenwel zijn verzoeker en de referentiepersoon gedurende de hele aanvraag en thans nog steeds gehuwd! Er is geen sprake van een echtscheidingsprocedure, laat staan een definitief geworden echtscheidingsvonnis!

Er kan in dit geval dus naar analogie worden verwezen naar de in de rechtspraak gevestigde toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, hetgeen als volgt gaat:

"§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:
[…]
4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; "

Het is daarbij algemene praktijk van verwerende partij om de drie verschillende beëindigingsgronden, opgesomd in artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet, NIET perse te verbinden aan de hypothese die het verblijfsrecht initieel heeft geopend, met name:
- Het huwelijk of het geregistreerd partnerschap;
- Het niet-gelijkgesteld geregistreerd partnerschap;
- Bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn.

Dat betekent dat verwerende partij de vaste praktijk aanneemt om bv. het gebrek aan gezinscel ook te gaan gebruiken als beëindigingsgrond voor echtgenoten die niet meer samenwonen ondanks deze niet uit de echt zijn gescheiden. Verwerende partij maakt hier geen opsplitsing in!

Dit is vaststaande praktijk van verwerende partij, waarbij Uw Raad zelfs reeds meerdere keren oordeelde dat dit ingaat tegen de interpretatie die het Hof van Justitie heeft gegeven aan artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet (zie bv. arresten RvV 16 juni 2016, arrest nr. 169.961; RvV 24 juli 2014, nr. 127 399; RvV 22 juni 2021, arrest nr. 257 053; RvV 31 januari 2022, arrest nr. 267 609 met verwijzing naar de volgende arresten van het HvJ: HvJ 30 juni 2016, C-115/15, NA, punt 47; HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogieriakhi, punt 37; HvJ 8 november 2012, C-40/11, Iida; HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22).

Verwerende partij schendt haar beginselen van behoorlijk bestuur (in het bijzonder het zorgvuldigheids-, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel) door haar vaststaande praktijk, nl. om de 3 verschillende beëindigingsgronden NIET te laten overeenstemmen met de 3 hypotheses die het verblijfsrecht initieel hebben geopend, NIET toe te passen wanneer het haar goed uitkomt!

Recent oordeelde Uw Raad bovendien, wat de opsplitsing van de 3 beëindigingsgronden in functie van de openingsgrond betreft, dat dit hoe dan ook niet van toepassing is op familieleden van statische Belgen, doch enkel op familieleden van Unieburgers die gebruik hebben gemaakt van hun vrij verkeersrecht (RvV 28 maart 2022, arrest nr. 270 573 met verwijzing naar arresten van de Raad van State: RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). In dit arrest werd beslist dat het gebrek aan gezamenlijke vestiging wel degelijk kan worden toegepast bij echtgenoten die nog niet officieel gescheiden zijn, daar de interpretatie in de hierboven aangehaalde arresten van het HvJ louter van toepassing is op familieleden van Unieburgers die gebruik hebben gemaakt van hun vrij verkeersrecht. Omgekeerd en in casu, kan men dus stellen dat wanneer er nog steeds sprake is van een officieel huwelijk, ondanks dat er geen gezamenlijke feitelijke domicilie meer is, het verblijfsrecht van een familielid van een statische Belg NIET kan worden beëindigd.

De beëindiging van het verblijfsrecht wegens het niet langer gezamenlijk gevestigd zijn, is uitsluitend toepasselijk op bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn. Voor echtgenoten of partners kan dit enkel na ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk, respectievelijk beëindiging van het partnerschap (HvJ EU: C115/15, NA; C-244/13, Ogieriakhi; C-40/11, Iida; 267/83, Diatta; GwH: arrest 121/2013, B.36.8; RvV, o.m. arrest nr. 169.961/2016).

In casu had verwerende partij, naar analogie met hetgeen hierboven gaat en de geciteerde vaststaande rechtspraak, moeten vaststellen dat de echtgenoten tot op heden nog steeds gehuwd zijn! Van een echtscheidingsprocedure, laat staan een definitief geworden echtscheidingsvonnis, is géén sprake!

Het middel is om al deze redenen gegrond.

6.

Daarnaast diende verwerende partij ook rekening te houden met artikel 8 van het EVRM:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker België en zijn leven alhier (in al zijn facetten) dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot). Het dient daarbij te worden benadrukt dat verzoeker thans nog steeds gehuwd is met een Belgische onderdane!

Het middel is dan ook om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2.2. Beoordeling

2.2.2.1. Luidens artikel 2.2, eerste lid van de RvV-wet is de procedure schriftelijk en wordt deze ingeleid door een verzoekschrift dat alle feiten en middelen bevat. Overeenkomstig artikel 2.18, tweede lid van voormelde wet bestaat een ontvankelijk middel uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending wordt aangevoerd en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn.

De Raad vindt in de uiteenzetting van het tweede middel geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit schendt.

Verzoeker beroept zich op een schending van "*de beginselen van behoorlijk bestuur*". Het bestuursrecht kent diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De aangevoerde schending van "*de beginselen van behoorlijk bestuur*" betreft op zich dan ook geen duidelijke omschrijving van een geschonden geachte rechtsregel en is om die reden niet ontvankelijk.

2.2.2.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van § 2 van dit artikel beoogt aan te voeren.
De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° iuncto artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt feitelijk gemotiveerd waarom verzoeker niet heeft aangetoond te voldoen aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van verblijfsrecht in de hoedanigheid van familielid van zijn Belgische echtgenote. Zo stelt verweerder vast dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij zich bij de referentiepersoon in het Rijk voegt. Verweerder motiveert dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat verzoeker op 25 oktober 2025 werd geregistreerd met een 'voorstel afvoering van ambtswege', uit het negatieve woonstverslag van 25 oktober 2025 blijkt dat er in de periode van 14 oktober tot 25 oktober 2025 meerdere woonstcontroles plaatsvonden en dat verzoeker telkens niet op het opgegeven adres kon worden aangetroffen en hij er niet langer woont.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan

zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2.3. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

2.2.2.4. De Raad leest in de bestreden beslissing:

"*Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.*"

Artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (*B.S.* 8 augustus 2025) luidt als volgt:

"*§ 1. Vanaf haar inwerkingtreding is deze wet van toepassing op alle bij haar bepalingen bedoelde toestanden.*
§ 2. In afwijking van paragraaf 1, zijn de bepalingen van deze wet niet van toepassing op aanvragen tot verlenging van een verblijfstitel of een verblijfskaart die reeds voor de inwerkingtreding van deze wet werd afgeleverd op grond van de artikelen 10, 10bis, 40bis, 40ter, 57/34 of 57/34/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
§ 3. In afwijking van paragraaf 1, zijn de bepalingen van deze wet niet van toepassing op aanvragen tot toelating of machtiging tot verblijf ingediend op grond van de artikelen 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, van de voornoemde wet van 15 december 1980 door een familielid van een Belg dan wel door een familielid van een vreemdeling die voor de inwerkingtreding van deze wet reeds werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, voor zover de aanvraag werd ingediend voor de datum van inwerkintreding van deze wet dan wel binnen de twee jaar na de datum van inwerkingtreding ervan. Er wordt gedurende twee jaar na inwerkingtreding van deze wet op dezelfde manier afgeweken van paragraaf 1 voor wat betreft aanvragen tot verlenging van een verblijfstitel of een verblijfskaart afgeleverd overeenkomstig dit

lid mits de aanvraag tot verlenging werd ingediend binnen de twee jaar na de datum van inwerkingtreding van deze wet.
In afwijking van het eerste lid, wordt het verblijf van de familieleden van een begunstigde van de subsidiaire beschermingsstatus die overeenkomstig het eerste lid werden toegelaten tot een verblijf in het Rijk op basis van het oude artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van de voornoemde wet van 15 december 1980, na de in dat lid bedoelde termijn van twee jaar niet beëindigd vanwege het feit dat de gezinsbanden niet reeds bestonden voordat de vreemdeling die vervoegd werd in het Rijk aankwam.
In afwijking van het eerste lid, wordt het verblijf van de familieleden van een begunstigde van de tijdelijke beschermingsstatus die overeenkomstig het eerste lid werden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op basis van het oude artikel 10bis, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980, na de in dat lid bedoelde termijn van twee jaar niet beëindigd vanwege het feit dat de gezinsbanden niet reeds bestonden voordat de vreemdeling die vervoegd werd in het Rijk aankwam.
De in het eerste lid bedoelde termijn van twee jaar vangt aan op de datum van inwerkingtreding van deze wet."

Verzoekers aanvraag voor een verblijfskaart in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van A.M., die de Belgische nationaliteit heeft, dateert van 2 juli 2025.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van verzoekers aanvraag, dit is 2 juli 2025 als volgt:

"*§ 1. (…)*
§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;
(…)
§ 3. (…)
§ 4. (…)"

Artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*
1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
(…)"

Uit de lezing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat deze bepalingen wettelijk vereisen dat verzoeker de Belgische referentiepersoon dient te vervoegen of te vergezellen teneinde gerechtigd te zijn op de gevraagde verblijfskaart. Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen 'vergezellen' of 'zich voegen bij' moeten worden begrepen in die zin dat er een 'gezinscel' ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Verzoeker moet aantonen dat er minstens een 'gezinscel' bestaat waarbij er een relatie moet bestaan tussen de partners. Hiertoe is een (permanente) samenwoning niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"*Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond zich bij de referentiepersoon in het Rijk te voegen.*

Immers, uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 25.10.2025 werd geregistreerd met een 'voorstel afvoering van ambtswege'. Uit het negatieve woonstverslag dd. 25.10.2025 blijkt dat er in de periode 14.10.2025 – 25.10.2025 meerdere woonstcontroles plaatsvonden en dat betrokkene telkens niet op het opgegeven adres (…) te (…) kon aangetroffen worden. Hij is er niet langer woonachtig.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

In het elektronisch administratief dossier bevindt zich onder nummer 29 een stuk "*woonstcontrole/negatief*". Hieruit blijkt dat de wijkagent langsging op het adres van mevrouw A.M. op 14 (tweemaal), 15, 16, 20 en 25 oktober 2025, maar verzoeker telkens niet kon worden aangetroffen. Daarnaast wordt vermeld dat verzoeker volgens de huidige bewoners ongeveer twee weken geleden zou zijn vertrokken, dat verzoeker tijdens

meerdere controles niet kon worden aangetroffen, er geen spullen meer aanwezig waren, de vrachtwagen van verzoeker er nooit meer staat en verzoeker volgens een naaste buur al een hele tijd geleden niet meer gezien werd.

Verzoeker benadrukt dat hij nog steeds gehuwd is met de referentiepersoon en er nog geen sprake is van een echtscheidingsprocedure. Uit het loutere gegeven dat verzoeker nog steeds gehuwd is met mevrouw A.M. en er nog geen echtscheidingsprocedure werd opgestart volgt nog niet automatisch dat moet worden aangenomen dat verzoeker heeft aangetoond dat hij A.M. komt vervoegen.
De Raad wijst erop dat het loutere gegeven gehuwd te zijn geenszins maakt dat er ook sprake is van een gezinscel. Zoals ook blijkt uit vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, hoewel geen samenwoonst, wel een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Los van het gegeven dat verzoeker nog steeds gehuwd is en niet uit de echt gescheiden is, brengt hij geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat er op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen nog steeds sprake was van een gezinscel met A.M. ook al woonde hij sedert september niet meer bij A.M.

Verzoeker verwijst naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en naar rechtspraak van de Raad waarbij verwezen wordt naar rechtspraak van het Hof van Justitie onder meer het arrest Diatta.

Vooreerst wordt verweerder bijgetreden waar deze in de nota met opmerkingen opmerkt dat deze bepaling betrekking heeft op het beëindigen van een verblijfsrecht wat in deze zaak niet het geval is. Het hele betoog van verzoeker is dan ook niet dienstig.

Verzoeker zet in zijn verzoekschrift uiteen:
"*In dit arrest werd beslist dat het gebrek aan gezamenlijke vestiging wel degelijk kan worden toegepast bij echtgenoten die nog niet officieel gescheiden zijn, daar de interpretatie in de hierboven aangehaalde arresten van het HvJ louter van toepassing is op familieleden van Unieburgers die gebruik hebben gemaakt van hun vrij verkeersrecht.*"

Los van het gegeven dat het betoog van verzoeker niet dienstig is, merkt de Raad op dat nergens uit blijkt, en verzoeker houdt ook niet voor, dat mevrouw A.M. gebruik zou hebben gemaakt van haar recht op vrij verkeer. Zoals verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aanhaalt is de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Diatta hoe dan ook niet van toepassing op zijn situatie, verzoeker is immers geen familielid van een Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Zodoende is de door verzoeker naar voor geschoven analogieredenering hoe dan ook niet relevant, verzoeker is geen familielid van een Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk valt onder de draagwijdte van het begrip 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM. Samenwoning is geen absolute vereiste. Het feit dat een koppel niet samenwoont, omwille van professionele of sociale redenen, doet op zich geen afbreuk aan de stabiliteit, duurzaamheid of standvastigheid van een relatie (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 65). In het elektronisch administratief dossier bevindt zich onder nummer 29 een stuk: "*woonstcontrole/negatief*". Hieruit blijkt dat de wijkagent langsging op het adres van mevrouw A.M. op 14 (tweemaal), 15, 16, 20 en 25 oktober 2025, maar verzoeker telkens niet kon worden aangetroffen. Daarnaast wordt vermeld dat verzoeker volgens de huidige bewoners ongeveer twee geleden zou zijn vertrokken, dat verzoeker tijdens meerdere controles niet kon worden aangetroffen, er geen spullen meer aanwezig waren, de vrachtwagen van verzoeker er nooit meer staat en verzoeker volgens een naaste buur al een hele tijd geleden niet meer gezien werd.

Thans benadrukt verzoeker dat hij nog steeds gehuwd is met mevrouw A.M. en zij niet uit de echt zijn gescheiden. In de feitelijke omstandigheden die deze zaak kenmerken en hierboven werden geschetst, volstaat dit niet om een gezinsleven met mevrouw A.M. aan te tonen dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Uit het woonstverslag van de wijkagent blijkt dat de wijkagent langsging op het adres van mevrouw A.M. op 14 (tweemaal), 15, 16, 20 en 25 oktober 2025, maar verzoeker telkens niet kon worden aangetroffen, er geen persoonlijke spullen van hem in de woonst meer kunnen worden aangetroffen, zijn vrachtwagen er niet meer staat, hij volgens de huidige bewoners er twee weken eerder vertrok en hij door een naaste buur al een hele tijd niet meer werd gezien. Verzoeker licht niet in het minst toe hoe hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zijn voorgehouden gezinsleven met mevrouw A.M. invult.

Een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Met de bestreden beslissing wordt aan verzoeker het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest met nummer 231.772 van 26 juni 2015 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat in dit geval aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft namelijk bepaald dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan. Thans wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker "*niet op afdoende wijze (heeft) aangetoond zich bij de referentiepersoon in het Rijk te voegen*". Uit wat hierboven werd uiteengezet blijkt niet dat verzoeker erin geslaagd is om deze vaststelling omver te werpen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

2.2.2.7. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van de bestreden beslissing een onjuiste toepassing heeft gemaakt van artikel 40*ter,* § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

2.2.2.8. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.2.2.9. Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU